

Twintig weken en nog steeds niet te geloven

Toen ik begin 2006 begon met mijn column in *FREYA MAGAZINE*, had ik geen idee over de inhoud. Ja, ik wist dat het over onze avonturen in de medische molen zou gaan, maar verder? We stonden net op de wachtlijst voor ICSI en het kon nog alle kanten op.

Zo was het niet zeker of er bij Arian zaadcellen gevonden zouden worden. Zouden we wellicht aan donorzaad of adoptie zouden moeten denken? Of de keuze maken om kinderloos te blijven en op zoek zouden gaan naar een andere zinvolle wending in ons leven?

Het werd uiteindelijk een happy column. In mei kon ik berichten over een schitterende voorraad zaadjes die ze bij Arian hebben kunnen winnen en invriezen. In september werd mijn column vergezeld van een foto van een trits positieve zwangerschapstesten. De allereerste poging raak!!!

Anders dan gewone zwangeren?

Zwanger na een vruchtbaarheidsbehandeling, hoe is dat? Is dat anders dan zomaar na een romantische nacht? Of een heleboel romantische nachten - want laten we niet vergeten dat ook stellen die niet in het medische circuit zitten soms enige tijd moeten wachten. Ik weet van vriendinnen dat ook zij in de tweede helft van hun cyclus het gevoel hebben in 'wachtweken' te zitten. Is het eigenlijk wel zo anders om zwanger te zijn na een vruchtbaarheidsbehandeling?

Ongeloof

Eén van de opvallendste dingen is mijn aanhoudende ongeloof. Ik loop al maanden met een dikke buik rond en nóg kan ik nog niet helemaal geloven dat het waar is. Bizar hè? Dat gevoel van verbazing is zo hardnekkig. Zwanger, ik??? Het waren toch altijd de anderen die in verwachting waren en ik had toch altijd de rol van de enthousiaste belangstellende zus of vriendin?

Angst

Het lijkt wel te mooi om waar te zijn. Zou het daarom zijn dat ik zo'n moeite heb te geloven dat alles goed gaat - en goed kan blijven gaan?

Ik weet heus wel dat gewone moeders óók bang zijn dat er iets aan de hand is met hun kindje. Maar toch, als ik terug denk aan de eerste weken, hoe bang ik toen was voor een miskraam, of voor de gevolgen van een besmetting met Toxoplasma of Listeria... Zo'n angst heb ik bij geen enkele vriendin meegemaakt.

Waar komt die toch vandaan? Is het IVF-gerelateerd? Dat je geen idee hebt of er wel een volgende zwangerschap komt als deze misloopt? Of omdat je na een emotionele IVF-tijd het gevoel hebt zo'n heftig verlies niet aan te kunnen?

Dankbaarheid

Oké, die angstige fase was not amusing. Maar verder overheerst natuurlijk gewoon een verpletterend geluksgevoel en een intense dankbaarheid. Uit onderzoek is gebleken dat IVF-moeders meer van hun kind genieten dan gewone moeders. Het zou me niet verbazen als dat ook gold voor de periode van de zwangerschap. Op zich eenvoudig te verklaren: je waardeert iets waarvoor je erg je best hebt moeten doen en wat lang onzeker was méér dan iets wat je zomaar komt aanwaaien. Ook al lijkt het soms of de hele wereld zwanger is: ik het gevoel dat wat met mij gebeurt het grootste wonder is in de geschiedenis van de mensheid.

Bezwaard

Het bizarre van zo'n gelukstreffer is dat je een beetje bezwaard voelt naar de lotgenoten toe die poging na poging een teleurstelling moeten verwerken. Het voelt onrechtvaardig en als ik ergens allergisch voor ben is het wel onrechtvaardigheid. En dan zijn die lotgenoten ook nog eens hartstikke lief en enthousiast ...

Terwijl ik me zo goed kan voorstellen dat zij het best wel moeilijk vinden als er weer eentje die net komt kijken ineens zwanger is, terwijl zij al jarenlang bezig zijn. Ik zou dat zelf wel hebben.

Mensen zeggen weleens: "Meid, het is julie zó gegund." Dat is lief. Maar het is anderen óók zo gegund! Daarom zal ik blijven duimen en positieve energie blijven sturen naar iedereen die nu nog in spanning zit en niet weet of het ooit mag lukken.

Kata

Dit was mijn laatste column. Onze zwangerschap is verder te volgen op www.cfenkinderen.nl/icsidagboek. En natuurlijk vermeld ik in *FREYA MAGAZINE* als ons kindje er is (rond 21 maart 2007).

KATA'S COLUMN